

Liber

Aurelij Augustini episcopi liber quartus
decimus incipit.

Que sit hois vera sapientia.
Capitulum I.

Nunc de sapientia nobis e disse-
rendu no de illa dei q pculdu-
bio deus est. Nam sapia dei fi-
lius eius unigenitus dicit sed
loquemur de hois sapientia: ve-
ra tm q fm deū est: et verus ac p-
cipuus cultus eius est: que vno noie theose-
bia grece appellat. Ad nomē nostri sicut iā cō-
memorauimus volētes et ipi vno noie interp-
tari: pietatē dixerūt cū pietas apō grecos eu-
sebia vltatius nūcupef. Theosebia vero qz
vno xbo pfecte non pōt: melius duobus iter-
pretat vt dicatur potius dei cultus. Hāc esse
hois sapiam: qd er in duodecimo huius opis
volumine iam posuim: scripture sancte au-
toritate demōstrat in libro serui dei iob: vbi
legitur dei sapiāz dixisse homini. Ecce pietas
est sapientia: abstinere autē a malis scia. Siue
ctiā vt nonnulli de greco epistemen interpre-
tati sunt discipliua est q vtiqz a discēdo nomē
accepit vñ et sciētia dici pōt. Ad hoc em queqz
res discit vt sciat. Quis alia notione in his q
p peccatis suis mala vnusquisqz patit vt cor-
rigat dici soleat disciplina. Cū illud ē in epla
ad hebreos: Quis em est filius: cui nō det di-
sciplinam pater eius? Et illud euidentius in ea-
dem. Omnis em ad tps disciplina nō gaudiū
videtur esse: sed tristitie: postea vō fructū pa-
cificū his q peā certarūt: redder iusticie. De-
us ḡ ipse summa sapia: cultus autē dei sapiētia
est hois de q nūc loquimur. Nam sapia huius
mūdi stulticia est apud deū. Scdm hāc itaqz
sapiam q dei cultus ē: ait scā scriptura. Mul-
titudine sapiētū sanitas est orb terraz. Sed si
de sapia sapiētū disputare ē qd agem? Nun-
qd nā pfiteri audebim? sapiam: ne sit nra d il-
la ipudēs disputatio. Nōne terrebimur exem-
plo pythagore q cū ausus nō fuisset sapiam p-
fiteri: pfm poti? i. amatozē sapie se esse rñdit-
a q id nomē exortū ita deinceps posterj placu-
it vt qstalibet de reb? ad sapiam ptinētib? do-
ctrina qsqz vel sibi v salijs videref excellere si
nisi pbus vocaref? An iō sapiētē pfiteri taliū
hoim nullus audebat: qz sine vllō pctō puta-
bāt eē sapiētē? Hoc aut nra scriptura nō dic q
dicit. Argue sapientē et amabit te. Profecto
em iudicat hfe pctm: quē censet arguendum
Sed ego nec sic quidem sapientem me au-

dem pfiteri. Satis est mihi q etiaz ipi negare
nō pnt: esse etiā phi. i. amatozē sapie de sapia
disputare. Ad em hoc illi facere destiterūt: q
se amatozē sapie potius q sapiētē esse p-
fessi sunt. Disputātes autē de sapia: diffinierūt
eā dicētes. Sapia est rex humanaz diuinarū
qz scia. Cū ego qz i libro supioze vtrarūqz rex
cognitiōem. i. diuinarū atqz humanarū et sa-
pientiā et sciam dici posse nō tacui. Verū fm
hāc distinctiōem q dixit apls. Alij datur fmo
sapientie: alij sermo scientie. Ista definitio di-
uidenda est: vt rerum diuinarum scientia p-
prie sapientia nuncupetur. Humanarum au-
tem proprie scientie nomē obineat. De qua
volumine tertio decimo disputau: non vtiqz
quicquid sciri ab homine potest in rebus hu-
manis vbi plurimū superuacue vanitat: et no-
xie curiositatis est huic scientie tribuens: sed
illud tantummō quo fides saluberrima que
ad veram beatitudinem ducit: gignitur: nu-
tritur: defenditur: roboratur. Qua scientia
non pollent fideles plurimū: qzuis polleat ipa
fide plurimum. Aliud est em scire tantummō
quid homo credere debeat propter adipiscē-
dam vitam beatāz: que non nisi eterna est: ali-
ud autem scire quemadmodū hoc ipm et pijs
opituletur: et contra impios defendatur: quā
proprio appellare vocabulo scientiaz videretur
apostolus. De qua prius cum loquerer: ipam
precipue fidem commendare curau: a tem-
poralib? eterna breuiter distinguens: atqz ibi
de temporalibus differēs: eterna vero in hūc
librum differens etiam de rebus eternis fidē
temporalem quidem et temporaliter in credē-
tium cordibus habitare: necessariū tamen p-
pter adipiscenda ipsa eterna esse monstraui.
Fidem quoqz de temporalibus rebus quas p
nobis eternus fecit: et passus est i homie: quē
temporaliter gessit atqz ad eterna prouexit:
ad eandem eternozum adeptiōem prodesse
differui: virtutesqz ipas quibus in hac tempo-
rali mortalitate: prudenter: fortiter: tempe-
ranter et iuste viuatur: nisi ad eandem licet tē-
poralem fidem: que tamen ad eterna perducit
referantur: veras non esse virtutes.

De fide que licet ad eterna perducatur: tem-
poralis tamen est: et cum ad eternitatem vē-
tum fuerit cessatura.

Capitulum II

Quapropter qm sicut scriptum ē **1 Cor. 4**
q diu sumus in corpore peregrinamur
a domino: per fidem enī ambulam?
non per speciem. Profecto quamdiu iust? ex **Abac. 1**